

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

*Når kirsebærtræerne blomstrer
— det gør de i denne stund —
er det, som jorden rækker
himlen sin blomstermund.*

*Når kirsebærtræerne blomstrer
— det gør de i denne nat —
er det som lys, der brænder
over en bortgemt skat.*

*Kirsebærtræernes troldom
hvisker bag hver en hæk
— den samme lysende sladder,
der går i en rislende bæk.*

*Og jeg, der gik ud at søge
efter en bortgemt skat,
glemmer de lys, der brænder,
for sladder i en nat.*

Nis Petersen.

Kære spejdere ...

Jeg syntes, da jeg var så ung som I, og jeg synes det forøvrigt endnu, at det var en skam, at det skulle være eksamen, netop som verden var allerdejlignst, just på det tidspunkt, hvor det duftede så forjættende ind ad alle

vinduer, og hvor der var så megen fuglekvidder og jubel i haverne, at man næsten ikke kunne sidde stille og slet ikke kunne fange interessen for de puniske krige eller for, at logaritmen til et tal er den potens, man skal give tallet o. s. v. Men det kan jo være, at hele verden ville blive altfor grå og trang om man skulle stå i sin prøve i en tåget, regnvædet november eller ved kyndelmissetide, hvor verden kan være så kold, at man næsten fortryder, at man er til.

Og for mange af jer er det vel en afgørende eksamen I nu skal herse med, og velmenende mennesker spørger jer indtil fortvivlelse: „Nå, hvad skal du så være, når du nu er færdig med skolen?“ Ja, hvad skal man være? For nogle er det et fortvivlende spørgsmål, fordi de slet ikke ved, hvad det er de egentlig vil; de synes selv, at de er så unge, og verden så ny, at det ikke er muligt at bestemme sig; men læse lektier vil man ihvertfald aldrig mere, det står fast. Og så er der de andre, der har et eneste brændende ønske for fremtiden, men som ved, at der ikke kan skaffes midler til at gå frem ad den vej, eller hvem et skidt helbred forhindrer i at tage det studium op, som hjertet helst tilskynder dem til. Hvis det var helt rigtigt skulle tiden være så rigelig beregnet, og man skulle altid have så mange penge, at man kunne få lov at prøve sig lidt frem, for der er jo også dem, der gerne vil et, og som godt ved, at de egentlig har evner også til noget andet, og som måske heller ikke savner mod til noget tredie.

For nogen tid siden var jeg sammen med en del gamle skolekammerater, som jeg ikke havde set i mangfoldige år, og jeg gjorde i stilhed mine betragtninger. Det var kun ganske få, der var kommet til at gå lige ud ad den vej, som de havde valgt, da vi skiltes ved skoleporten. De fleste var kommet ind i virksomheder og erhverv, som de ikke havde drømt om at havne i. Og hvem var så mest tilfredse? Ja, det kan ikke siges med to ord, for det var ingenlunde den kategori, der så klart havde set deres livsbane tegnet i en ung alder, men det var dem, der havde evnet at sætte deres kræfter og energi ind på den plads, hvor de nu var blevet anbragt under stjernehimlen; det var dem, der havde forstået at indpasse sig efter forholdene og få noget godt ud af dem, og som ikke flakkede fra det ene til det andet i forvirret søgen efter noget nyt og andet og bedre, men som lagde hjertet ind i arbejdet og pløjede en interesse eller to til bunds. Og jeg kom til det resultat, som jeg nu vil dele med jer, at man skal ikke fortvivle, fordi man slet ikke kan blive det, som man så gerne vil, og man skal heller ikke få mindreværds-komplekser, fordi man ikke ved, hvad man skal slå ind på, den dag skoleporten slår i bag en for sidste gang, men man skal af alle sit unge livs kræfter sætte sig selv ind på den opgave, man bliver stillet overfor, få den til at gro og trives. Det menneske bliver det lykkeligste, som er frejdigt, og som arbejder med liv og lyst.

Bundesofie

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

1. del af dronningens turnering

Udtagelseskampene.

Det blev en dejlig solskinsdag over hele landet, da blå og grønne hold mødtes på de 10 turneringspladser for at se, om de kunne placere sig til slutkampen om dronningens præmie på Hylkedam i maj.

Humøret var højt, og der stod vældige kampe. De dygtigste gik af med sejren — og her har I de to lykkelige hold, som vandt:

København — 4 turneringspladser

blå trop

Fuglebakken, Godthåb div.
Topmeiserne, Sct. Jørgen div.
Grågåssene, Fr-berg div.
Klampenborg, Mølleå div.

Næstved

Ringsted

Odense

Brænderup

Kolding

1. Haderslev

Århus

Riisskov

Viborg

St. Blichers trop, Herning

Ålborg

1. Randers

grøn trop

3. trop, 4. div.
Kernetroppen, 13. div.
Hjortefødderne, 6. div.
2. trop, 1. Fr-berg div.

Dr. Dagmars trop

Assens

2. Haderslev

4. Riisskov

Vildbjerg

2. Randers

Hvordan var så den turnering, som de to drengespejderkorps havde arrangeret? — Den var god — og alt klappede præcist som et urværk. Og hvor var alle de voksne drengepejderførere, der var med som turneringsledere, hjælpere og dommere, flinke, fra alle sider strømmer det ind

Turneringsfanfare —

med venlige og rosende udtalelser om drengespejderkorpene.

Turneringsdagen startede med en lille parade, hvor fæ-
nerne blev rullet ud, og en hilsen fra dronningen blev op-
læst. Dronningens appel til spejderne lød:

Pigespejdere!

I dag, den 27. marts starter I alle i fællesskab konkur-
rencen om min præmie, og I kan være overbeviste om, at
jeg i tankerne følger hver enkelt af jer.

Selvfølgelig er I spændt på, hvilket hold der vinder,
men jeg er nu allermest spændt på at høre, hvor tæt op
ad hinanden holdene står ved slutkampen.

Gå i gang med godt humør og friske kræfter og vis, at
en spejder er en god kammerat.

(sign.) Ingrid.

Derefter blev turnerings-deltagerne givet over til dren-
gespejderførerne, som ledede selve slagets gang. Nedenfor
vil en af turneringslederne fortælle derom.

Tratera — tratera — — trompetfanfarer lyder
lystigt gennem byen; blå og grønne spejderpiger
marcherer mod turneringspladsen ved Holte til
1. runde i dronningens turnering.

Kl. 10 er de i gang. — Det er herligt at se dem
arbejde. De går til sagen med lyst og humør. Det
lyser ud af øjnene på den største som den mind-
ste, at de vil gøre deres bedste for at komme med
i finalen. Lad os følge en patrulje på færd. I
skovbrynet findes på et område 30x30 m 40 ting,
som skal iagttages i løbet af 3 minutter, derefter 5
min. til at skrive ned, hvad man fik set. Næppe
er de færdige før en fanfare lyder på bakketop-
pen som signal til, at patruljen skal melde sig på
næste post, hvor den skal behandle pulsåreblød-
ning og forbinde snitsår. Det skal gå rask for atter
lyder fanfaren, og turen går til orienteringsopga-
ven, hvor 3 retninger og afstande opgives, hvor-
efter patruljen skal finde et bestemt punkt. Næste
post er spor; efter disse skal patruljen finde ud
af, hvad der er sket på stedet — det er om at
bruge sine øjne og sin fantasi, uden at den sidste
får lov til at løbe løbsk. Det går i trav til næste
post, hvor der skal bedømmes højde, mål og vægt.
Det er forbavsende så mange metoder patruljen

kender, men da der skal vejes en sten ved hjælp
af en kiksåse, en kæp og en spand vand står
spørgsmålet malet i alles ansigter.

Lejropgaven klares let. Her skal alle fejl ved
indretningen findes, og det har jo altid været let-
tere at finde andres fejl end at gøre det rigtige
selv.

Så får patruljen endelig lov at puste lidt —
frokost i 30 minutter. Mors klemmer glider ned
under livlig snak om, hvad der blev husket og
navnlig glemt i opgaverne.

Men før man aner det, skal der stilles til 5-
kamp, der varer en time. En grøn og en blå på
hver af de 5 hold. Der skal laves mad af „kok-
kene“ — det går fint. Værre er det for de to „alt-
muligmænd“, der skal lave pløk og piskeris — det
sidste passer i dette tilfælde bedst i husholdnings-
rådets rædselskabinet. „Oplyserne“ skal vise en
svensk bilist til rette med danske færdselsforhold,
„ordonnanserne“ bringer melding og „stifinder-
ne“ finde opgivne punkter i skoven.

Kl. 14 står alle opstillet til afslutningsparade.
Bedste patrulje får de to smukke plader — men
alle er enige om, at det har været en herlig dag i
strålende sol, og det vigtigste resultat var dog det,
at et nøjere samarbejde er blevet etableret mel-
lem mange blå og grønne troppe.

Peder Bukkehøve.

I forbindelse med både turneringen og min
fødselsdag har jeg fået mange hilsner fra pige-
spejdere i begge korps. Disse hilsner har glædet
mig meget, og jeg beder jer alle modtage min
hjerteligste tak.

Ingrid.

Elev antages

En kvik og venlig spejder, 15-16 år, antages
som elev på pigespejderdepotet fra 1. august
eller 1. september. Skriftlig ansøgning sen-
des til

Inge Ehrenskjöld,
Lundsgade 6, Kbh. Ø.

KLØVERBLAD

(Tekst i „Pigespejderne“'s martsnummer)

Helge Bonnién

Klø-ver-blad, hvor stjær-nen står som en dugg og

mf

skal - ver, vass - ler du den un - ge vår, som Dan - marks him - mel

hvel - ver? Glem - te vi dit rim - ple brød, blev du kinn et

smuk - ke? Fødd dit liv i ly - sek ind og lys af liv og lyk - ke.

Dansk dåd på Jyllands vestkyst

Mon ikke de fleste af os på strålende sommerdage ude ved Vesterhavet har været ude for det, at vi inde i klitten har fået øje på et lille hus, der så lidt kedeligt ud i al sin pinlige velholdthed, og som nærmest lignede en garage med sine store porte og sine få og små vinduer. Og når vi så yderlige opdagede to malede korslagte dannebrogsslag på portene, så sagde vi til os selv eller til hinanden: „Åh! Det er jo bare redningsstationen!“

„Bare redningsstationen!“ Så letsindigt kan vi altså tænke og tale, når vi som sommergæster færdes ude ved det fredelige blå hav, der er vidunderligt at bade i og skønt at dase ved sommertiden igennem.

Men hør så på beboerne derude. De siger ikke „Bare redningsstationen.“ De siger „Redningsstationen!“ med et helt andet tonefald, med en blanding af stolthed og ærbødighed.

Mange steder op langs Jyllands vestkyst ligger der inde i klitrækken en høj, der ikke ligner de andre klitter. Hvis vi er i følge med en af stedets beboere, så nævner han gerne dens navn, dog uden at komme med nærmere forklaring dertil, og navnet er stadig det samme overalt, Højen hedder „Dødemandsbjerget“.

Hvad betyder dog det uhyggelige navn?

Jo, det fortæller os, at her har vi en af de vældige fællesgrave, som man i tidligere tid ikke så sjældent måtte kaste efter de store strandinger på denne farlige kyst. I tusindvis er søens folk druknet her og er skyllet døde i land.

„I tusindvis?“ spørger I tvivlende. Mon det dog ikke er overdrivelse.

Nej, det er det slet ikke. Jeg kan bare nævne, at i 1808 druknede op mod 400 mennesker ved en enkelt stranding, og i 1811 ikke mindre end ca. 1400 ved en dobbeltstranding i julen, og disse to store ulykker var slet ikke enestående, vi ved bare mere om dem, fordi det i disse tilfælde drejede sig om fjendtlige orlogsskibe. Nej, I må tro mig, når jeg siger, at op igennem tiderne har vores vestkyst været en ond kyst for de søfarende, og så har jeg endda slet ikke berørt de rædselsfulde historier, som fortælles om herremænd og bønder, der i gamle dage gjorde alt for med blus og lygter at lokke skibe til stranding, for at man kunne tjene penge på det opskyllede gods. Der er næppe tvivl om, at mange af disse stygge historier er sande, men der er ligeså lidt tvivl om, at den jævne vestkystfisker, også i længst forsvundne tider, mindst lige så ofte har sat liv og båd ind for at bringe hjælp ud til de nødstedte på de strandede skibe.

Nu, i vore dage, har vi et fortræffeligt redningsvæsen, som vi betragter som så naturlig en sag, så vi har svært

ved at forstå, at det ikke er mere end netop hundrede år gammelt. Den direkte grund til, at det endelig blev oprettet, var igen en stor, tragisk stranding, som satte sindene i bevægelse og vakte den slumrende ansvarsfølelse hos alle danske.

En tapper mand, vi kan godt sige en rigtig spejder, der hed *Claudi*, og var en fin kammerråd, og som boede nær ved vestkysten, førte selv i en forrygende storm fire gange på en dag i 1847 en skrøbelig fiskerbåd ud i det frådende hav for at bringe hjælp til nogle strandede søfolk. Nogle få af dem fik de tapre folk i båden bragt i land, men mange druknede trods de store ofre og anstrengelser. Den dag besluttede denne kammerråd, at nu skulle det være alvor med at få et rigtigt redningsvæsen oprettet. Han satte regering og folkestemning i gang, og siden da har vort land været blandt de første på dette vigtige og menneskekærlige område. Jeg behøver bare at fortælle jer, at i årene fra redningsvæsenet blev oprettet til 1926 er der reddet 33.301 mennesker.

Mange brave reddere har selv mistet livet under dette farefulde arbejde, og andre har mistet førligheden. På enkelte vestjyske kirkegårde findes der fællesgrave for hele besætninger fra kæntræde eller knuste redningsbåde. Disse grave er vel værd at stå stille ved et minut eller to, hvis man er på de kanter, og hvorfor ikke give sig tid til at plukke en buket af sommerens vilde blomster og lægge dem på graven som en hilsen fra en, der ikke vil glemme at ære den, der gør sin pligt overfor sine medmennesker, om det så skal koste livet.

En ting til vil jeg sige til jer: gå ikke redningsstationerne forbi med et „det er bare redningsstationen“, nej, søg op til det nærmeste hus, hvor I næsten altid vil finde redningsbestyreren, og se om I ikke nok kan overtale ham til at vise jer stationen. Jeg vil garantere for, at han gerne gør det, når han først forstår, at det er alvor fra jeres side, og at I er virkelig interesserede i sagen. Det er vældig interessant at få sådan en redningsstation rigtig at se og få at høre, hvordan bådene er blevet gjort bedre og bedre år efter år, og hvordan man nu sigter langt sikrere med redningsraketterne end tidligere, og er I rigtig heldige, så kan I måske få lov til at være med til den næste øvelse og eventuelt få oplevelsen at blive hejset i land i redningsstolen, men det må i være klare over, at dette må ske i badedragt, for tørskoet kommer man ikke ind til kysten, selv om havet er aldrig så stille.

Inde i redningsstationen hænger der adskillige billeder, og dem må I ikke glemme at lægge mærke til.

Foruden et af den kammerråd *Claudi*, som jeg før talte om, finder I også et af kronprins Frederik, der blev den senere kong Frederik d. 8. Han var nemlig den første be-

tydende mand herhjemme, der fandt, at man måtte gøre noget for at sikre enker og børn af redningsmænd, der satte livet til under det farefulde arbejde, og han skænkede selv det første store legat dertil. Mange fulgte efter ham i dette, så redningsvæsenet efterhånden fik mange penge at gøre godt med. En eneste til af disse offervillige mænd skal jeg lige nævne for jer. Også hans billede finder I i hver eneste jysk redningsstation, og der er det bemærkelsesværdige ved ham, at han er franskmænd. Han hedder *Emile Robin*. Han skænkede i årene fra 1901 til 11 en masse penge til det ene store legat efter det andet, og fulgte med levende interesse det danske redningsvæsen til han døde næsten hundrede år gammel. Han fortalte selv, at årsagen til dette var, at hans far engang i begyndelsen af forrige århundrede var blevet reddet af vestjyske fiskere. Er *det* ikke et smukt eksempel på taknemmelighed?

Det vil måske mere nogle af jer, at I godt den dag i vinhandler eller ved en fest kan se en fransk cognac af mærket Robin. Den er fra denne mands gamle vinhus.

Menneskekærlighed, tapperhed og offervilje, disse begreber, der er så langt fra egoismen, som det her er muligt, danner ledetråden i det danske redningsvæsens historie. Måtte vi alle lære meget af den, og lad os betragte den med ærbødighed og national stolthed.

W.

Løsning

Marts måneds opgave blev løst af mange spejdere landet over.

1. præmie blev vundet af Anna-Elise Marcussen, Elskær pr. Troense. 1 10-kr. gavekort til depotet.
2. præmie blev vundet af Else Sørensen, Wilhelm Hansensallé 3, Kastrup. 1 5-kr. gavekort til depotet.
3. præmie blev vundet af Lillian Rasmussen, Ejby st., Fyn. 1 træspejder.

Ekstrapremie vandt Yvonne Bresson, Hulkærsvvej 15, Søborg, som har fundet flere ordsprog end Trille-Tegner har lagt ind i sit billede.

Yvonne foreslår nemlig:

Liden tue kan vælte stort læs.
Når katten er ude, spiller musene på bordet.
Små krukker har også ører.
Hvor godfolk er, kommer godfolk til.
Mange kokke fordærver maden.
Hvor der er hjerterum er der også husrum.
„De er sure,“ sagde ræven, den kunne ikke nå rønnebærrene.
Hver fugl synger med sit næb
Høflighed koster ingen penge.
Ude er godt, men hjemme bedst(?)
Alle gode gange tre(?)
Som de gamle sjunge, så pippe de unge.
Vejen er aldrig så lang, den får dog en ende(?)
Når enden er god, er alting godt.

*** POSTBOX ***

Tænk, der er 3 seniorer i Australien, der har taget Danmark på programmet til deres seniorprøve, de er 18–20 år. Hvem vil korrespondere med dem?

Penfriends ønskes af:

I tropsfører i U. S. A. med 10-års spejdere.

1 seniorspejder i England på 25 år.

Spejdere i England på 11, 13, 15 og 16 år.

Schweiziske spejdere vil gerne skrive på fransk og tysk.

Husk, når I ikke får omgående svar, er det fordi jeg ikke har penfriends i passende alder.

Fromse.

Ellinor Kjær Knudsen og Doris Carlsen — begge 1. Nyborg trop.

NB! Hvis man skal regne efter de patruljeførere, 1. kl. spejdere og riddere, der opgives til redaktionen, er der ikke ret mange af disse tre kategorier i Det Danske Fige-spejderkorps. Det skulle vel ikke være tropsførerne, der glemte at sende redaktionen besked om deres dygtige spejdere og nye udnævnelser? Mon ikke?

Red.

Tarzanbørn...

Tarzan behøver jeg vel ikke at præsentere nærmere — han turde være velkendt. I film og i tegneserier alverden over dukker han gang på gang op og får folk til at forgå af spænding. Jeg har engang set en ærværdig professor, der ellers ikke interesserede sig for det som andre mennesker beskæftiger sig med, straks kaste sig over Tarzan-serien i sin søndagsavis og sukke lettet, da vor helt var undluppet den øjeblikkelige fare (der jo havde pint den arme professor i en hel uge!). Bibliotekaren på kommunebiblioteket ved også, hvem Tarzan er; Tarzanbøgerne er i høj kurs ligesom Kiplings junglebøger var det før i tiden. Faktisk skylder enhver sig selv også at have læst om Mowgli, der ikke giver Tarzan noget efter.

Men nu Tarzan selv. Er han „rigtignok“ — eller er det hele digt

For godt et par år siden fik verden et bevis på, at en Tarzan, opvokset i junglen og oplært sammen med de vilde dyr, hører til i virkeligheden. Via Damaskus kom der meddelelse om, at et jagtselskab en oktoberdag i 1946 var stødt på et mærkeligt væsen i Transjordaniens stepper — en dreng, der splitterne sprang omkring sammen med en flok gazeller og græssede, ligesom de gjorde. Jægerne råbte ham an, men han var ligeså sky som dyrene, som han øjensynlig hørte sammen med — han flygtede med dem og løb lige så hurtigt. Selv til hest lykkedes det knap for jægerne at fange ham. De fandt det mest forsvarligt at tage ham med sig, og da han så ud til at ville stikke af, bandt de ham på hænder og fødder — det ses på billedet, som blev taget lige efter.

Hvor han er henne nu, ved jeg ikke, men sidst jeg hørte om ham, sprang han rundt på det hospital, hvor han blev anbragt, og græssede på plænen, mens han fornøjede de oppegående patienter. Han kunne ikke sige et muk — men hvis han ellers får lært det, må han have en masse at fortælle. Han er nu 16 år, så mindst otte år må han kunne huske tilbage og fortælle sit eventyr. Umuligt er det ikke, at en beduinkvinde har sat ham ud i ørkenen som spæd, hvorefter han er blevet „adopteret“ af gazellerne.

Jamen, kan det virkelig ske?

Ja! Historien er fulde af beretninger om børn, der er blevet opdraget af dyr. Jeg tror, jeg kender mindst en halv snes tilfælde fra det sidste par hundrede år, og fra oldtiden kender i alt fald alle mennesker to dyrebørn: Romulus og Remus.

Historien om Romulus og Remus får man terpet i skolen. De to børn blev af en ond konge sat ud i Tibern i en kiste, men den drev ind til flodbredden, hvor en ulvinde fandt børnene, tog sig af dem og ammede dem. Senere blev de fundet af en hyrde, og da de blev voksne, grundlagde de byen Rom på det sted, hvor de sammen med ulven havde haft deres barndomsår.

— Det kunne selvfølgelig være et sagn, som aldrig ville hænde i virkeligheden; men fra lande, hvor der endnu findes ulve, har Romulus og Remus' historie gentaget sig lige op til nutiden.

I en beretning fra et indisk børnehjem skrev lederen i 1878: Vi har haft to sådanne „ulvebørn“ her. Den ene blev bragt os den 6. marts

1872. Han blev fundet af nogle hinduer, som var på jagt i omegnen af Marinpuri, og røget ud af en ulvehule. Til os kom han mens han endnu havde rifter og sår. Af væsen var han som et vildt dyr — han drak som en hund og holdt mere af kødben og rådt kød end af noget andet. Han ville aldrig være sammen med andre drenge; han ville heller ikke have klæder på og rev dem i pjalter. Han var kun hos os i nogle få måneder; så fik han feber, mistede appetiten og døde. Den anden dreng, som er fundet blandt ulve, er 13—14 år gammel og har været her i seks år. Han har lært at udstøde lyde, men han kan ikke tale — kun give udtryk for vrede eller glæde. Han har vist fremskridt med hensyn til civilisering, for så vidt som han nu holder mindre af rådt kød end før — skønt han endnu gerne samler kødben op for at skærpe sine tænder på dem.

Man har spekuleret meget over, hvorfor mon vilde dyr vil tage sig af menneskebørn i stedet for æde dem. Forklaringen kan kun være, at dyret — hvad enten det nu er en tiger, en gazelle eller en ulv — på en eller anden måde har mistet sine egne unger, hvorefter den trænger til at få afløb for sin moderkærlighed, der så kommer et tilfældigt menneskebarn til gode.

I alt det foregående har der dog ikke været tale om børn, der svinger sig rundt i træerne ligesom Tarzan. Faktisk kender man kun eet tilfælde, hvor et barn — det var i 1943 i Syd-Rhodesia — blev røvet af aber. Det blev dog hurtigt igen hentet tilbage af forældrene. Det var endda ganske mærkeligt, fordi aber (her var det bavianer, der var på spil!) ikke kan fordrage mennesker og deres lugt.

Derimod blev der for en hel del år siden fundet en rigtig Tarzan i Letland. En skovrider var på inspektion i skovene uden for Riga, da han opdagede en besynderlig skikkelse — en mellemting mellem en abe og et menneske. Skovrideren forsøgte at få fat i væsenet, som imidlertid i et vældigt spring røg op i et højt træ som et kæmpeegern. Til sidst greb skovrideren sin bøsse og skød et skud efter „aben“, som med et skrig tyrtede til jorden. „Aben“ førtes til det nærmeste sygehus, og genkendtes der som en bondedreng, Gilbert

Alenkitis, der for mange år siden var forsvundet. Han havde ikke en trevl på kroppen, og sige noget kunne han ikke — derimod skreg han af glæde, når han fik sat en tallerken kød og frugt foran sig. Hvordan det senere gik ham, har jeg ikke kunnet få oplyst; meget tit er det hændt, at disse tarzanmennesker døde på det hospital, hvorefter de blev bragt, og det er ikke urigtigt, når det er blevet sagt, at man gør dem en bjørnetjeneste ved at føre dem tilbage til civilisationen. Tit er de sindssyge, hvad dog den sidstfundne dreng fra Transjordanien, ikke bærer præg af.

Jamen, — er det da altid drenge, der er tarzanbørn? Som regel — men ikke altid. Hør her en beretning fra Frankrig:

I året 1731 blev indbyggerne i den lille by Songi opskræmt af et mærkeligt væsen, som nogle holdt på var et dyr — andre mente, det var en 9—10 års pige. Hun var — som Tarzan eller Tarzans pige skal være det — klædt i skind, og i hånden havde hun en tyk jernbeslået knippel. En mand pudsede en bulldog på hende, men hun slog hunden ihjel med eet eneste slag af knippen og hoppede triumferende op på liget! Derefter stak hun til skovs, smuttede op i et træ og satte sig til at sove. Da greven på det nærliggende gods hørte historien, begav han sig med nogle af byens indbyggere ud i skoven og fandt hende i træet, hvorfra de fik hende lokket ned med mad og drikke. Hun gjorde desperate forsøg på at flygte, men det lykkedes hende ikke; hun blev ført hjem til grevens køkken og spærret inde der. I køkkenet var kokkepigen netop ved at plukke ænder, som skulle steges til middag — men en af ænderne kom kom aldrig så langt. Pigen greb anden og åd den med fjer og det hele.

En tid holdt man hende i køkkenet, og hun blev helt omgængelig. Tale kunne hun ikke ud over nogle enkelte ord, som ingen forstod; hvorefter hun benyttede enhver lejlighed til at skrigе, blot man rørte ved hende. Hendes udseende var mærkelig. Hendes hud var nemlig hvid og fin, men ansigtet så ud, som om det var malet sort — det samme gjaldt hænderne, som havde nogle store tommelfingre. Man formodede, det var en følge af hendes vane at klatre i træerne.

Senere overlod greven hende til en hyrdes varetægt, og han fik nok at bestille. Hun gravede sig Huler ned under Gulvet og sprang omkring oven på hustagene. Da hun ikke ville spise kogt mad eller det, som hyrden ellers kunne delikatere hende med, fik hun lov til selv at skaffe sig føde, hun kunne finde på markerne og i fiskedammen. Hun svømmede og dykkede som en and, og var

meget dygtig til at fange fisk — det var almindeligt at se hende dukke op ved bredden med en fisk i munden. Især syntes hun om frøer, og en gang optrådte hun til grevens rædsel i spisesalen, da der var selskab på slottet, med forklædet fuldt af frøer og skrubtudser og lagde et par stykker på hver gæsts tallerken. Man kan tænke sig den opstandelse, der blev, da dyrene begyndte at hoppe i favnen på de fine damer!

Da der var gået et par år, var hun blevet så civiliseret, at hun kunne tale, og først da fik man

hendes historie. Hun og en ældre pige, fortalte hun, havde engang rømmet fra et skib ved at svømme i land. De havde vandret en lang vej sammen, havde svømmet over en flod og havde sovet om natterne i træerne. En gang var de kommet i vildt slagsmål, hvorefter de skiltes. — Det var alt, hvad hun kunne berette. — Man gjorde forsøg på at finde den anden pige, men eftersøgninger var forgæves. Derimod fandt man ud af hendes historie. Det foregik jo på den tid, da slavehandlerne førte store transporter af negre til Vestindien for at sælge dem som slaver til plantagejerne. Det så ud til, at de to børn var blevet røvet og ført til Vestindien for at sælges som negerbørn; der var jo bare den hage ved dem, de var hvide! Den side af sagen havde man imidlertid klaret ved at male pigerne i ansigtet og på hænderne. Bedrageriet må dog være blevet opklaret i Vestindien, og slavehandlerne har været nødt til at tage sine „varer“ tilbage, og undervejs hjem har de to piger set deres snit til at flygte, da de var ud for frankrigs kyst. Pigen blev iøvrigt en agtværdig dame på sine gamle dage og døde i et kloster nær Paris, hvorved en af de mærkeligste livsskæbner afsluttedes, der nogensinde har været berettet om.

Til sidst blot endnu en ting om emnet Tarzan. Det er vældigt spændende at se en tarzanfilm, at læse en tarzanbog og måske også at føle sig som Tarzan eller hans pige. Derimod er det betydeligt mindre spændende for en mor eller en far at se sit barn falde ned fra en trætop under leg som Tarzan. Jeg kender en mor, som oplevede det, og jeg vil ikke undlade at fortælle, at barnet døde af det.

Det er måske mere spændende selv at ville være hovedperson i den slags lege, men også betydelig mere risikabelt. scient.

Der er nogle, der tror...

at det kun er en måned før Sct. Georgsdag at man træner, og når så dagen er overstået, ligger de døde hen, lige til der næste gang er en lejlighed til at „blive kaldt frem foran fronten“.

Jeg skriver kun „de“ og ikke „spejderne“, for spejdere af den rigtige støbning er altid i fuld sving med et eller andet, eller måske flere ting, som de gerne vil blive dygtige til. Og dem kan

man hurtig kende, for det er de, der er vågne, de der i godt humør og som altid er oplagt til at få noget ud af tiden, — og så erhverver de deres duelighedstegn og mærker hele året rundt og ikke bare når de kan få dem til parader.

Men du hører vel ikke til dem, der sidder og hænger, uden at foretage sig noget, og som ikke kan finde på hvad de skal foretage sig på patruljeturene?

Kender du dette at være ved bålet medens mørket himlen? Hvis ikke, så prøv kan lære stjernebillederne til brød og bagning i den selvturen. Ved du, at formkassom hjemme, de brænder nemlig ikke så let på. — Og for er der så alt vågne? Bryder I gået op for jer næsten hele året er netop noget hedder, lave gibso-

og mere sjældne — fotografere dem og prøve virkelig at få gode nærbilleder — det er vanvittig spændende — stå på hovedet i vandhullet og fordybe sig i alle de mærkværdigheder der findes her en dejlig dag i maj. Der myldrer med liv, og hvad er det alt sammen? Find uglegylp og de ler, tag *fuglekenderen* med ved samme lejlighed. I møder på turen, og find ud af, hvordan de samler og ordner I dagens fund og lægger når man er flere, og så bliver det det også, for ellers ligger turens i stykker og bliver væk — og det er jo ikke *hjemstavnsmærket*, nu er det da lige årstiden til en tur ud til det, der er netop Jeres historiske mindesmærke eller oldtidskæmpegrav, til den gamle landsbykirke eller hvad det kan være. Nu bliver fingrene ikke mere stive af kulde, så prøv at tegne.

Du kan nemlig meget bedre end du tror, og det bliver øvelsen — og så er sådan en selvgjort tegning meget mere kort, du køber. — Og de raske piger der træner til *idræts-* også i Jeres patrulje? og glaner dumt i somkogerenden hvis det lave saucen — og som køkkenteltet? — Og sidste til mærket i

hvorfor mon der er så få *signalører*. Er det måske for svært for dig at koncentrere dig om at modtage og afsende. Bliver du træt i armene, din stakkel, er det alt for svært at tage, fordi det kræver en virkelig træning? Din stakkel, så må du fra din moder, at du har passet „Pelle“ guldfisk vinter, så får du på en nem måde et mærke på dit strenge dig for meget med at lære noget nyt. Men at slide i det for velfortjent at modtage et af de ikke mere og sig, at I ikke kan finde på, hvad I tage Jer en solblank søndag i maj — eller på nogen anden tid af året.

ude med patruljen på week-end og sidde lørdag aften falder på og se stjernerne een for een træde frem på det i år og husk at få et stjernekort med dig, så du *astronom*. —

lavede ovner ger kan blive for få spejdere, der tager jer ikke om at kende

hvilke dejlige ture patruljen kan have her i forsommeren — ja rundt, hvis I i fællesskab fåndt ud af, at de mærker for Jer. Ud at finde blomster og hitte ud af, hvad de aftryk af spor, iagttage egeren, hare, dyr, pindsvin

berømte gnavede og hakkede kog- Læg mærke til alle de mange fugle siger. Og bagefter hjemme i lokalet blomsterne i presse. Det er morsomt, gjort med det samme, og det skal resultat bare og flyder, visner, går

bedre og bedre med værdifuld end et post-*mærket*, de findes vel så de ikke bare står andre tænde ilden i som må lade de andre

Og de der øversig til *kok* merlejren og må lade har regnet om natten, og ikke ved hvordan man opbevarer maden og holder orden i hvordan med *pioner*. Var det meningen, at du ville have det sommerlejren? Så må du jo hellere se at komme i gang. Og

hellere gå hjem og få en attest eller vovhund og fodret fugle i ærme, uden at behøve at an- I andre, som ikke er bange for nydelige duelighedstegn, kom skal finde på, hvad I skal fore-

Nyheder fra depotet...

Lejrkittler, alle størrelser, i det rigtige salt & peber bomuldsstof

Ankelsokker, mørkeblå og hvide, til lejrkittlen

Emaljespisesæt, mørkeblå eller lyseblå emalje udvendig, hvide indvendig og med emblem. Dyb og flad tallerken og krus

Er tropstøtret i orden til lejren?
Angående telte se forrige blad

Køkkentelt, ny model i tvistlærred, siderne 180 cm, højden 200 cm længden 200 cm m/ 8 udelte stænger, 6 bændler t/stænger og solsejl .185,00

Køkkenskasser, korpsets model, der består af 2 kasser ca. 40 cm x 50 cm den ene med en fluenetlåg og en låge der kan sættes mellem kasserne så de i lejren kan fungere som køkkenbord. Desuden er begge kasserne indrettet som køkkenskabe 95,00

Idækkedlen fungerer som skorsten til kogerenden, samtidig opvarmer den vandet til opvask o. lign.

Gryder, alum. gryde m/orer og låg, 32 cm og 34 cm .15,75 18,75

schweizisk alum., sort udvendig m/hank u/låg .12,50 14,25

patruljekogesættet, 3 alum. gryder m/hank og låg, kan passe indeni hinanden. Grydernes st. er 20-24-28 cm .30,00

Gryderne fra patruljesættet sælges hver for sig .7,50 10,50 12,00

Pander, små alum. .2,20 2,75

emalje, m/bojelig hank 24 cm, diameter .9,00

Stålpander i 3 str. 28-32-34 5,50 6,75 7,95

Skåle fæde og lign., alum. 17 1/2 cm og 33 cm .2,90 7,40

Stor hvid emalje spisetallerken (dyb eller flad) .1,95

Fortin. lagkagebunde, gode til at sætte fra sig på .0,75

Spækbrædt, 2 st. .1,50 2,50

Grydeskeer, 4 st. .0,40 0,45 0,65 0,75

Piskeris .0,80

Skrælleknive .1,25

Køkkenknive .1,40

Paletknive .1,25

Fortin. råkostjern .0,75

Parafinerede papdåser 1/2 kg .0,35

1/4 kg .0,45

Spader, stor st. 5,50 lille st. 4,25

Brugte spader .1,85

Hylster t/do., stof 1,25 læder 5,25

Økser, DS1, god kvalitet og en god tilpas størrelse .7,75

Læderhylster t/do .3,85 4,25

Muggert, DS1 .4,50

Kogestænger og -riste, jernstænger 0,60

Galv. sammenklappelig rist .4,25

Borster, karskrubbe - skureborste - opvaskeborste

Værktøjsmappe, grønt stærkt sejl-

dug, t/økse, sav, søm, tænger og lign. .10,00

Redningsreb, m/haglpose og med hesteknude .10,50 9,50

Signalfag, 1 sæt, bestående af 4 flag m/stænger .15,20

Desuden har vi alt til det personlige lejrudstyr hvoraf vi bl. a. kan nævne:

Uldfiltsoveposen, god varm, stor st. 34,50

Betræk t/do. gummilærred m/bændler

Spejderrygsæk, grå, rummelig, stærk, m/st. rummelig lomme 14,50

Rygsæk, brun firkantet, kan også bruges som cykeltaske, anvendelig til skolebrug .16,75

Rygsæk, jamboreetornyster .22,00

Rygsæk, jamboree meis .30,25 46,25

Meisrygsæk, en god og stærk model m/3 udv. lommer, 2 st. .33,00 35,75

Meisrygsæk, engelsk model .38,50

Meisrygsæk, extra stor og kraftig med stærke remme .58,00

Nýhed, Kit-Kat rygsækken med de mange muligheder: som meisrygsæk, tornysterfacon, stor st. som alm. tornyster, til cykelbrug, og endelig som håndtaske til rejsebrug. Efter brugen kan den rulles sammen til næsten ingen ting .67,50

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læsoegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383. Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Midlertidigt: Fru A. Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postbureau 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 30. april 1949

30772